

VIII
THRENODIAE

IN LVCTVOSVM
ET PRÆMATURVM SED BEA-
TVM OBITVM CLARISSIMI ET
Consultissimi Viri D. MICHAELIS STROMERI
I. V. D. & Iudicij provincialis quod est Ienæ
Thuringorum, Advocati solertissi-
mi & integerrimi.

*Qui die 5. Aprilis pie placideq; decessit, &
ingens sui desiderium mœstissimis Parentibus,
uxori, cognatis & amicis omni-
bus reliquit.*

Scriptæ, ut essent honori defuncto &
viventibus solatio.

JENÆ
Ex Officinâ Tobia Steinmanni,
Anno M. D. CIII.

THE NODINE

IN LVCTVOSVM

ET FRAMATVRVM SED BEA-

TVM OBITVM CLARISSIMI ET

Consulatus Viri D. MICHAELIS STROMARI

I. V. D. & Indignis Provincialis quod sit

Thuringorum, Adversus solatio

in & integritate

Qui die 7. e. spiritus pie placidus & digne

ingens sui in hibernis in hibernis in hibernis

quod, cognate & aduersus omnes

in hibernis

Scripta, ut essent honori & digne

vivendibus solatio

JENAE

Ex Officina Johannis Stenmann

Anno M. D. CIII.

I.

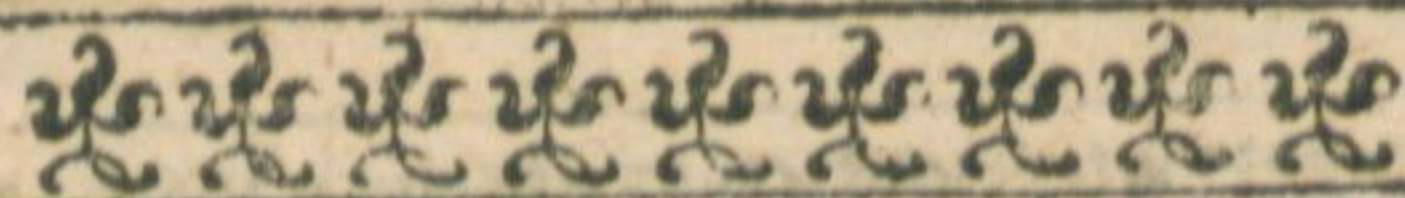
Ah quid amicorum mihi praestantissime rumpis
Stamina! non fuis currere longa queror.
Cui pietas, cui prisca fides, cuiq; integer avi
Sanguis, & angusto corpore forma, decus,
Ac laudandarum praecleara peritia rerum
Debuerant Pylios adnumerare dies;
Occidis ah verno quo rident omnia flore,
Flaccescens tristi contumularis humo.
Heu, dignus fueras longaevam ducere vitam,
Et sero latos claudere sine dies.
Te coniux tua chara, senis te cana parentis
Tempora perfugium praesidiumq; vocant.
Foedere amicitiae iuncti te voce requirunt,
Et lachrymis rorant funera maesta suis:
Nil iuvat, ah frustra nil proficentia perdunt
Verba, movent nulla fata severa preces.
Sed quia fatorum cursus, quae tempora vitae
Mensurant, patrio solvit amore Deus,
Indignum terram, dignum magis aethere duxit,
Ut vitae in caelo ver melioris agas;
Ergo habuit mortem tua candida vita secundam;
Eventus sequitur candida facta bonus.
Spiritus ante Deum iam gaudet in aethere, vernat
Ver ubi perpetuis flore perenne iugis.
Sic superes caelo felix! Etiam sua cuiq;
(Fausta fiet:) qua te, meta, sequemur, erit.
Script.

à M. Henrico Holschero Facult.
Phil. p.t. Decano,

A 2

Vere

II.

Vere novo flores cum iam nascuntur in agris,
Humanas moneor, prohi, renovare vices.
Nec mirum: nobis quia pagina sacra recenset,
Florem hominemq, pari conditione premi.
Ille viret primo ramis in Vere tenellis;
In lucem membris mollibus intrat homo.
Indè rubet, folijs vel candidioribus albet,
Floris & in formâ suave rubentis adest.
Candidior membris hominis luceſcit imago,
Cum viret intonsis prima iuventa genis.
Flos æſtate ſuo media viduatus honore
Decidit, & ſubitò deſinit eſſe ſuper.
Ætate in mediâ mortaliâ corpora vitæ
Sæpius intereunt, & breve tempus habent.
Floſculus innumeris eſt caſibus atq, periculis
Expoſitus, totâ conteriturq, die.
Caſibus eſt hominum ſubiectâ miſerrima vita,
Sæpius hæc una ſtatq, caditq, die.
Flos & homo inter ſe velut æquiparantur in ortu:
Conveniunt obitu ſic & uterq, ſimul.
Floſculus in prima, aut cum vix enaſcitur, herba,
Falce vel in pleno flore reſectus obit;
Serius aut paulò, quod ſæpè videmus, in anni
Dimidio excuſſis interit ille comis.
Concidit aut primis homo iam generatus in annis,
Dimidium ad vitæ vel venit uſq, ſuæ.
Corporis abſumptis vel tandem viribus intrat
Hoc in mortalem nudus ab orbe viam.
Attamen hoc diſtant, quod cum flos tranſit, eundem
Credibile eſt nulla poſſe redire die.

Corpus

Corpus at humanum semel hac à luce vocatum,
Quod fuit, à gelidà morte resurgit idem.
Flos una mecum FRATER, radice renate,
Et multum patrio semper amate solo,
An citò te nimium immaturâ morte peremtum
Deplorem, placidè vel tua fata feram?
Humanam mediter si mecum in pectore sortem,
Inq; genus nostrum iura tremenda Dei;
Voce tuam vereor dira perstringere mortem,
In sacra ne praecepta numina censor eam,
Namq; hominem statuere neci succumbere: tanquam
Floribus est homini morte perire datum.
Vincula si intuear quèis nos natura ligavit,
Lumina stant tepido fusa liquore mea.
Sic etenim secum, sic fert natura, trahatur
Ne facile à socia res animata domo.
Conqueror hinc igitur, FRATER, te stirpe revulsum
Ab ita continuo, FRATER, & ante diem,
Ante diem nimium chare es mihi FRATER ademptus,
Qui mihi debebas vivere in orbe diu.
Arbor eras patrio iam stemmate grandior orta,
FRATER ego sub qua sorculus almus eram,
Spes aliquando tua mihi erat rata frondis in umbra,
Altius ad iustos usq; venire modos.
Nunc cadis ipse velut decisis ab arbore truncus,
Spes umbra memet deserit atq; tua.
Surculus effæto iam solus adhereo stirpi,
Quem mihi sancta diu fata tenere velint.
Sed quia disposuit secum divina voluntas,
Ut quoq; ceu reliqui tu morereris homo;
Vocibus ulterius manes Ego tristibus ima
Mole sub hac tumuli haud sollicitabo tuos.

Mens tua, quò posita est, cælo requiescat in alto,
Mortua sub terris & tua membra cubent,
Donec ad Extremum, quo corpora cuncta resurgunt,
Buccina Iudicium quemq; venire monet.

Faciebat FRATER moestissimus

Iohannes Fridericus Stromerus.

III.

HAc ego conclusa MICHAEL STROMERVS in urna
Oculor, antiquis progeneratus avis.
Ex alijs cumulum laudum cognosce mearum,
Non me, quæ merui cuncta, referre decet.
DOCTOR eram bifidi iuris, Sophiaq; MAGISTER
Antè meum corpus quam tegetetur humo.
Purpureum capitis tribuit mihi LIP S I A tegmen,
Atq; mihi rutilum mox B A S I L I A A dedit.
Curia caussarum me fecit summa Patronum,
Tirygetum populus quas agitabat inops.
Quo candore meos protexi & amore clientes,
Iudicij referet docta corona patrum.
Qua pietate fui, quibus & virtutibus auctus,
Qui sacra pertractant, quiq; prophana, roga.
Lenta mihi vitam tabes subtraxit, & ossa
Clausit in hoc tumulo, sic moderante D E O.
Spiritus atherias abiit transmissus in oras,
Vnde suum repetet quod posuit solium.
Quid, genitor fratresq; mei, mea funera fletis,
Nec mihi nec vobis proderit iste dolor.
Dicite amicorum nimirum qui fata doletis,
Vnquam quem lacryma restituere graves?

Et

Et quamvis gelida de morte redire daretur,
Indè tamen vellem non revocare gradum.
Vita prior curis animam exagitavit, & artus
Corporis arumnis exposuit varijs:
Iam sedet in cælo mens cunctis libera curis,
Corpore & à vacuo iam dolor omnis abest.
Discite Mortales humanos discite casus,
Inq̃, DEO vera cum pietate mori.
Iohannes Ernestus Ziglerus, avunculo suo
defuncto animo mœstilsimo medita.

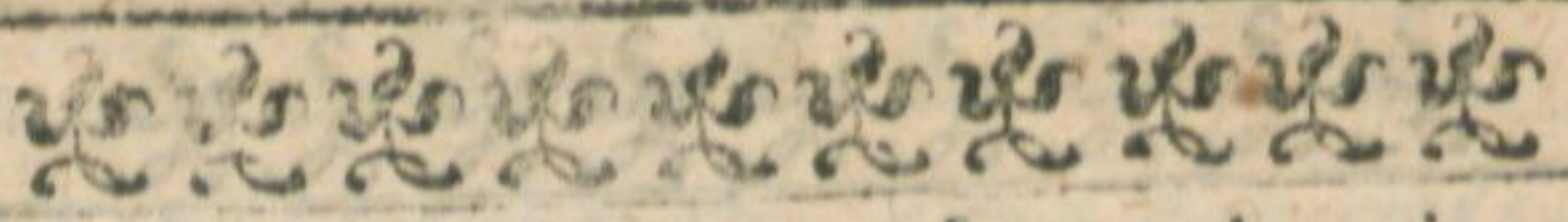
IV.

Non equidem vitæ nobis, sine numine Divum,
Fata reor cupidâ fila secare manu:
Sed tamen indigna qui te putat esse peremtum
Morte, nihil pietas quod vetet, ille putat:
OSTROMERE tuis toties plorandus amicis
Quot guttis vitrea rorat Aprilis aqua,
Vix mediæ spacium vitæ, mediq̃, vigoris
Attigeras, cum te mors inopina rapit.
Ac velut impresso florem succidit aratro,
Heu nihil invito posse manere Deo.
Ingenij præstantis eras, cui summa voluptas
Illam rem terra linquere summus amor.
Te pietas virtusq̃, tulit super ætheris oras,
Et superos inter fecit habere locum.
Stelligeras Sophia te mens bona vexit ad arces,
Imposuitq̃, tuis laurea ferta comis.
Te Iovis ad magni solium Themis aurea sistens,
Muricis egregium cinxit honore caput.
Te pavidusq̃, cliens, Te patria tota poposcit
Consilium: Lites solvere doctus eras.

Doctus

Doctus eras æquum duro præferre rigori,
 Et misera tenues spernere plebis opes.
 Te virtute parens meritisq; verendus & annis
 Invitâ posuit triste cada-ver humo.
 Libavitq; piâs lachrymas, patriumq; dolorem
 Sic dedit ille, tuum quod dare munus erat.
 Quid planctus memorem? quibus heu lectissima coniunx
 Quæ tibi tantillo tempore iuncta fuit.
 Iam viduas inter suspiria personat ades,
 Desidet in vacui limine solatori,
 Lugubresq; velut turtur sine fine querelas
 Integrat, in luctus itq; reditq; novos.
 Quid? quod nulla tibi soboles STROMERE, tenello
 Quæ referat blandum suaviter ore patrem,
 Et mæstum soletur avum, lachrymasq; renidens
 Abstergat nivea matris ab ore manu.
 Scilicet indignam, faciunt hæc omnia, mortem
 Ut STROMERE tuam vel bonus esse ferat.
 Interea nostris haud est indigna piactis,
 Pro meritis capimus debita quisq; suis.
 Et quia non puduit diâs rescindere leges:
 Pendere nec pœnas sit grave: nempe mori.
 At tuâ mors placido coram preciosa Tonante
 Nil nisi somnus erit, nil nisi grata quies.
 Et sperata diu variorum pausa malorum,
 Ac velut effracti ianua prima Poli.
 Hic vera pietatis honos, quæ funere Christi
 Fulta per invictam tendit ad astra fidem.
 Apprênditq; Dei, sed non sine fœnore, Gnatum
 Crimina qui lavit sanguine nostra suo.
 Qui moriens mortis stimulosq;, citasq; sagittas
 Fregit, & infernas dissipavit opes.

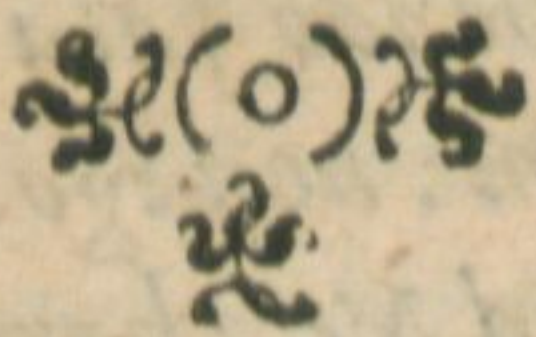
Et

Et stygia eliciens penetrabile virus Echidna
Victrici posuit fixa trophæa manu.
Hic unus STROMERE tibi tibi sola voluptas
Vivere dum licuit, dum morereris, erat.
Christus, ais, peccata lubens mea sustulit, idem
In se luctificum transtulit illud onus:
Ac pedibus subiecta suis contrivit, & unâ
Tradidit in certis cuncta ferenda Notis.
Nunc igitur super astra, super sacra limina cæli
Aspectu fruere liberiore Dei.
Sub pedibusq; vides radiantia sidera, soles
Flammigeram, lunæ noctivagæq; globum,
Et vanas hominum curas, vanosq; labores
Tutus ab excelsi despicias axe poli.
At nos interea per tot discrimina rerum,
Per mare, per terras triste tenemus iter.
Et procul extorres patrijs erramus ab oris,
Vlla nec est dura mors nisi meta via.
Hac superâ STROMERE tibi nos iunget in aulâ,
Læticia reddet participesq; tua.
Et veteres sine labe tamen, revocabit amores,
Nec tam læta dies tam procul esse potest.
O nimium felix, quisquis pietate Magistrâ
Vivere condidicit, condidicitq; mori.

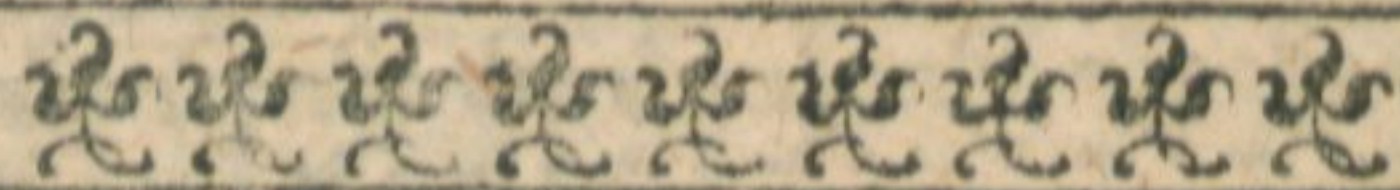
M. VVolfgangus Heider
Ethic. & Logic. Profess.

B

MI-

V.

MICHAELVS STROMERVS
PHILOSOPHIAE ET IVRIS VTRIVS-
QVE DOCTOR.

Αναχαμματιοδεις.

SALVS CHRISTO VICTORI; HAUD
QVEO PERIRE: TV, SI MORTIS
MEMOR, SOPHVS.

Cuncta salus Christo Victori, mortis abundè
Commeminisse mea qui dedit atq; sua.
Morte recedendum mihi novi aliquando caduco
Ex mundo: labi pœna eadicta fuit:
Morte sed invicti, gentis quoq; funera nôram
Humana in somnimanera versa, Ducis.
Hinc mihi vita fuit mors, mors mihi vitæ facta est;
Hinc obitâ haud unquam morte perire queo.
Tu, qui busta vides isthæc, si Mortis utriusq;
Es memor, es felix undiq; satq; Sophus.

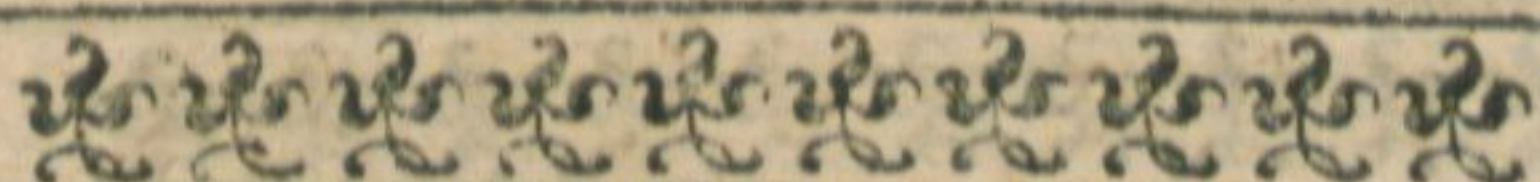
Observantiæ & παλαιοφιλίας ενεκα
à M. Nicol. R hostio Ecclesiæ
Genensis Diacono.

VI.

O iucunda mei lux pectoris, hei mihi quantum
Presidium vitæ mors inimica rapit:
Dum mihi tam subito Te non virtutis egentem
Suavibus ex ulnis abstulit atra dies.
Si quis dixisset; vivendo fata mariti
Me superaturam: non ego crediderim.
O utinam non Te, sed Me, charissime Doct̃or,
Hæc iam funebris pompa tulisset humi:

Ab

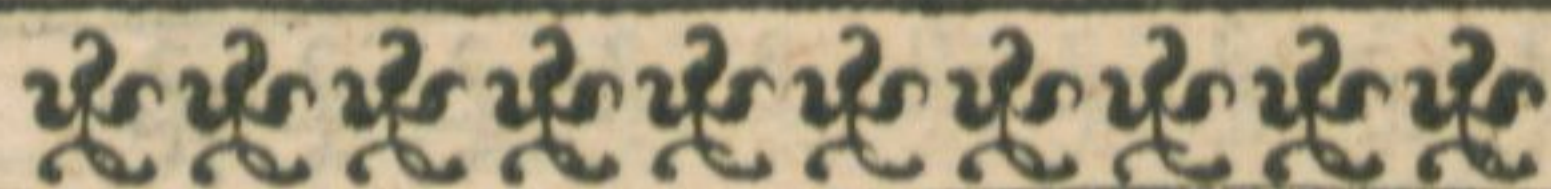
*Ab animam cordis fervore coacta dedissem,
Si modo servassent Te pia fata diu.
Magdala parce tuam fletu quassare iuventam,
In DOMINVM curas conijce queso tuas.
Nil iuvat, ut guttis humectes grandibus ora,
Et trepidâ fœdes pectora mœsta manu.
Nam semel in patulo cunctis mortalibus orbe
Est faciendum atræ flebile mortis iter.
Nec vis, nec facies, nec opes, nec docta iuventus
Sortis ab extremâ conditione vacant.
Nerea non facies potuit nec robur Achillem
Prestantem rigidâ solvere lege necis.
Magdala parce tuam fletu quassare iuventam
In DOMINVM curas conijce queso tuas.
Quod superest: Salve aeternum, mihi Magdala chara,
Aeternumq; vale. Cætera fata dabunt.
M. Immanuel Hafius Aumensis, Scholæ
Ienenfis Moderator.*

VII.

STROMERVUM in viridi mors invida sustulit ævo
MICHAELEM & studij divite messe sui:
Tum quia stemma patris, quò Lipsia nobilis, & quo
Aurbachium, & tumidis Sala superbit aquis,
Longævum & crudâ se ludere saepe senectâ,
Et, cesset, tandem vix sua iura sequi:
Tum quia non ullo moriturum tempore nôrat,
Sic docto senium caniciemvè daret.
Falsa tamen quâvis ratione improvida: Nam qui
Anteâ, ut ut vegetus, mortis alumnus erat.
Nunc immortalis super æthera vivit, & inter
Illibata alias integritate viget:

*Aeternum moriens post funera nomen in orbe
Et linquens studijs parta trophaa suis.
O felix tali sua tempora fine coronans,
O verè enervis plumbea tela necis.*

M. Mauricius Schroter.

VIII.

Dialogus Vxoris & Mariti morientis.

*VX. Ah anima pars magna meae cur linquere vitam,
Meq; paras miseram! nimium citò mortis acerba
Heu meditaris iter! me, me, servare memento.*

*MA. O ne tristeris thalami dulcissima nostri
Confors, pro libitu si me traducere vitam
Fons vita sineret, cani prius ipse parentis
Atq; tuo tumulto feralia munera ferrem,
Quàm fugeret mortis tristes meae vita sub umbras.
Fata obstant, me fata vocant, pater optimus orbem
Linquere iam poscit: Patris est facienda voluntas,
Non lugenda: tuis quare desiste querelis.*

*VX. Me miseram, cui me coniunx dulcissime linquis?
Iam tibi parta quies: labor & plenissima luctu
At me vita manent. Quis me solabitur orbem
Coniuge dilecto? quis erit tutamen in arctis
Rebus? Si qua mihi de te suscepta fuisset
Ante necem faboles, si quis Stromerulus ore
Te referens parvus gremio mihi luderet arcto!
Non equidem omnino misera & deserta viderer.*

*M. Vana tuum pectus percellit cura, genasq;
Humectant vanae lachrymae: ne gentibus esto
Assimilis, cura quae nescia turba paterna
Supremi patris, Curâ moderabitur equâ*

Hicce

Hicce tuam vitam, nullo te tempore clemens
Deseret: huic fidas toto modo pectore tota:
Quodq; ipsi placuit, placeat tibi, prole careres
Iam voluit, Sobolis defectum mente quiet a
Suffer: fors quondam multa te prole beabit,
Dixit. & athereas placidè migravit ad arces
Spiritus, & liquit cupientem verba referre
In multo luctu, lachrymosa & voce maritam.
Christe necis vitæq; Deus, da vivere vitam,
Aeternæ cuius finis sit ianua vitæ.

In clarissimorum & honorandorum pro-
pinquorum benevolentiam F.

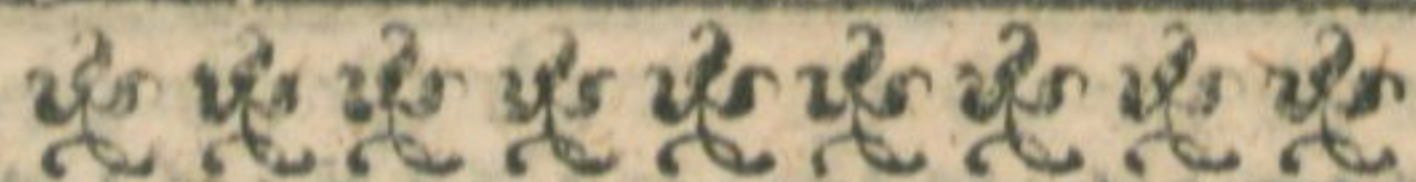
M. Iohannes Gottualt
Salvendensis.

IX.

Saxoniam egregio quod nunc Deus ipse flagello
Corripit, augurio non caret omne suo.
Exijt hinc Princeps, hinc exijt, exivère
Reusnerus, simulac Consus uterq; solo.
Hos nunc insequitur, mortalia cetera spernens
Excellentis iuris Consus in arte, gradu
Non equidem absimili, sed nostras iugiter oras
Tristitia replet, funere funereo.
Ergò quis in planctus miseros non ora resolvat,
Cui non heu tristes excutiat lacrymas.
Scilicet hic finis tandem est & meta flagelli
Divini, ut careat talibus ora viris.
Impete turbarum quoq; cuncta ferantur anili,
Ac deflorescat iustitia vigor hic.
O Michaël vir clare fori, decus omne parentis
Iam senio pressi, cur ita raptus abis?

Cur adeò tristes tentas inferre querelas,
Saxonia illustris magna theatra soli.
Scilicet illa fuit, regeris, divina voluntas,
Hoc placitum aeternum est omnipotentis Heri.
Quid nobis tandem faciendum quaeso? feramus,
Quodcumq; imposuit ter quoq; sanctus onus.
Atq; pijs gelidi comitemur viscera votis,
Cetera ne lapsu fors graviore ruant.
Aedes purgemus nostras quia caelicus hospes
Fortè subintrabit: hæc morientis erant.
Quò fiet, sacrum cunctorum crimine cassum
Ex nobis etiam floreat imperium,
Restaurante Deo, cum molliter ossa levabit,
Caelicaq; instanter regna subire sinet:
Quod precor. Interea tu tu Senior respira
Alachrymis, MICHAEL nam modò salvus agit.
Testandæ mœstitiæ piæ ergò f.

M. Hippolytus Hubmeier

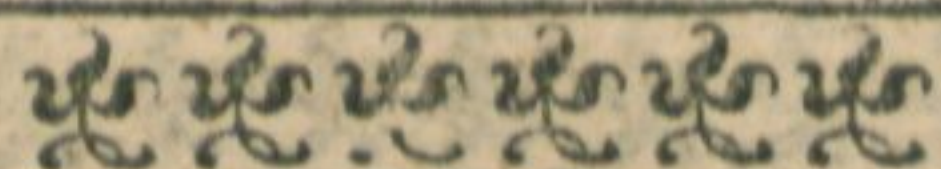
P. L. Cæs.

X.

Siccine mortalem nullo discrimine gentem
Abripis infidâ, Parca maligna, manu?
Nondum in se redijt revolutis orbibus annus,
Cum caderet nostræ prima columna Scholæ.
Vidimus huic simili quoq; nuper strage peremtum
Ordinis urbani non sine laude virum.
Pulpita mox audes intrare forensia, & inde
Ut lubet, arbitrio tollere quemq; tuo.
Falce MICHAELEM secuisti namq; STROMERVUM,
DOCTOREM bifidi iuris in arte gravem.

Ante

Ante dies etiam rapuisti; ferre petenti
Consilio & rebus qui potuisset opem.
Parcite Parcarum, genus implacabile, turba,
Parcite sic nostrum dilacerare genus.
Millia quot vobis in terris corpora subsunt,
Pondera quæ tantum sunt inimica soli.
Cur non, ultrices, mox pollice carpitis illa,
Atq; datis reliquis hic superesse diu?
Quanquam ego lanificas ulli vix credo puellas
Arbitrio vitam demere posse suam.
Est alius metas homini qui ponit & aufert,
Scilicet ætherea qui sedet arce Deus.
Hic illi tribuit vitæ spiracula, rursus
Idem corporibus detrahit illa Deus.
Luce nec hac ipsa casu rapiuntur inani
Cœlituum quorum spiritus astra petit.
Pœnam etenim terris Deus immissurus acerbam,
Quos amat antè diem præripuisse solet.
Sic quoq; te cœlo præmissum credimus, orbis
Lumina conspicerent ne tua damna mali.
En iam civilis discordia gliscit, & astra
Heu nimium nobis nuncia dira ferunt.
Vix aberit nostros quin pœna gravissima fines
Verberet, impediant ni pia vota senum.
Annè igitur lachrymis, te tali funere raptum,
An potius lato prosequar ore meo?
Metam, quam, Dominus vitæ, præfixit, ademit,
Te eripuit curis innumerisq; malis.
Intulit æthereis animam quia sedibus æquus
Arbiter, implendo quæ pia fata decent.
Exuvias autem nobis sub sidere liquit,
More quibus solito solvimus exequias.

Ergo

Ergò tuum gelidà corpus requiescat in urnâ,
Cælestes teneat mens requieta domos,
Donec ad extremam finiti temporis horam
Pristina suscipiat pristina membra solo.
Intereâ meritos ad busta feremus honores
Hæc tua, ceu pietas, ceu iubet ipse Deus.

Faciebat Salomon Cruselius,

XI.

HOc quoq; restabat serâ veniente senectâ
Cladibus ut Fortis obruereris Heræ;
Vt MAGNAE MATRI, tabenti languida morbo,
Spectares Natum reddere membra tuum.
Quam varijs homines vexamur in orbe periclis!
Vita quid? est crebris cymbula quassa Notis.
Cum rabiem credis tumida procul esse procella,
Cum flabrum venti molle favere, iaces.
Vix animam servare queas bene cautus in undis.
Portum quæris? cho? Sistito; portus abest.
Sospes ut evites pelagi fluctusq; minasq;,
Num minus affligit te truculenta Phalanx?
Illa Phalanx (sileo Sathanam, sileoq; Tyrannos,
Sanguine progenitos commaculare manûs)
Nequiter invadens Corpus, Natura repugnax,
Lubricitas fidei pernicioosa tua.
Anceps Spes, mentis Versura, suimet inanis
Ardor, Amicitia nobilis acre gelu.
Pigrities propria, latitans in corde, salutis,
Cultio vanorum prodigiosa Deum.
Quis non ingeminet gemitus? quis vocibus astra
Non feriat? quis non proluat imbre genas?

Mecum

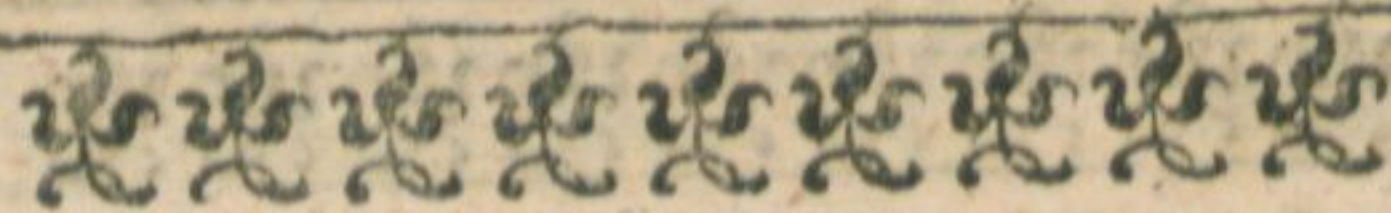
Mecum magne, precor, mecum STROMERE gemisce,
Iam tua res agitur, res tua meq̄ movet.
Me'ne movet solum? non cuncti nempe moventur,
Queis non est circa pectoris ima chalybs.
Quam tua vita fuit multis obnoxia curis,
Ut video, cur etiam neq̄ finis adest.
Natus ab It, proh! Natus ab It, radiosa Themistis
Lux, Aganippæ strenuus haustor aquæ.
Sanari nequijt tabes funestior ullâ
Arte, Machaonia nil valuere manûs.
Nil valuere preces, nil dulcia verba Maritæ,
Turbantis manibus nocte dieq̄, comas.
Edita felici soboles huic si qua fuisset
Omne, terrificum funeris ante diem:
Desineret citius lacrimis urgere sepulcrum,
Nunc spes subsidij vix manet ulla super.
Haud secus arefcit viridantibus arbor in hortis,
Quæ specimen fructus non geniale dedit.
Heu dolor! heu! Sed tam validè cur membra fatigo
Planctibus? incassum cur mea verba sero?
Quem semel imposuit tristi vespillo feretro,
Infodiens gelido corpus inane solo:
Non (licet exoptes) superas evadit ad auras,
Firmant umbrosos lurida claustra rogos.
Ergo quevelarum remove patientior æstus,
Vertitur in cinerem quod fuit ante cinis.
Quippe viatoris nos instar in orbe vagamur,
Sueti longinquæ tadia ferre via.
Is contra pluvias ceu se, ventosq̄, tuetur,
Sic nos vitemus flebile sortis onus,
Si fieri poterit. Si non, toleremus oportet,
Cum superis siquidem belligerare nefas.

C

Accipien-

cum

Accipienda manent sincero premia cordi,
Quis dubitet Natum premia ferre tuum?
Sæpe bonum raptat, longè meliora petenti
Ut duit, eximiâ pro bonitate, DEVS.
Mecum magne precor, mecum STROMERE quiesce.
Rara quiescenti damna nocere solent.
Sic animi dotes MICHAELIS faustiter æquet
IOHANNES, cui PAX nomen amica dedit,
Olim totq̄ suis accedere sentiat annis,
Debita quod Fratri lustra fuere pio.
Non aliena volo. Tu qui ratione gubernas
Perpetuâ mundum, Fac rata vota sient.
Debitæ sympathiæ causâ
Scrib.

Theod. Sitzman
Thuringus.

XII.

Sic, qui labellis purpureis nitet,
Pleno vigoris tempore flosculus
Decerpitur, longo labore
Natus & altus & educatus.
Sic plena messis luxurians agro
Fætis aristis, falciferâ manu
Abscinditur, totius anni
Nata, vocata, rigata, labore.
Eheu miselli! Mille laboribus
Frangit iuventam cultor Apollinis,
Nec ferians tractu dierum,
Nec renuens oleo immoriri;

Tandem

*Tandem receptus Pieridum iugis,
Sperans laborum debita premia,
In flore pleno, messe in ipsa
Decidit, occidit & recedit.
Ah, ne verenda canitie SENEM
Testem STROMERVM adducere possim,
Qui fata NATI messe in ipsa
Fata nimis properata luget.
STROMERE, multis inclute laudibus
Illustre sidus Iuridicæ Scholæ,
Nil obtigit NATO malorum,
Vivit adhuc, fruiturq; cælo.
Premissus ipse est: non obit, aſt abit:
Cedunt piorum funera ſœnori:
Præcedit; haudquaquam recedit,
Mortuus is minimè est, ſed ortus,*

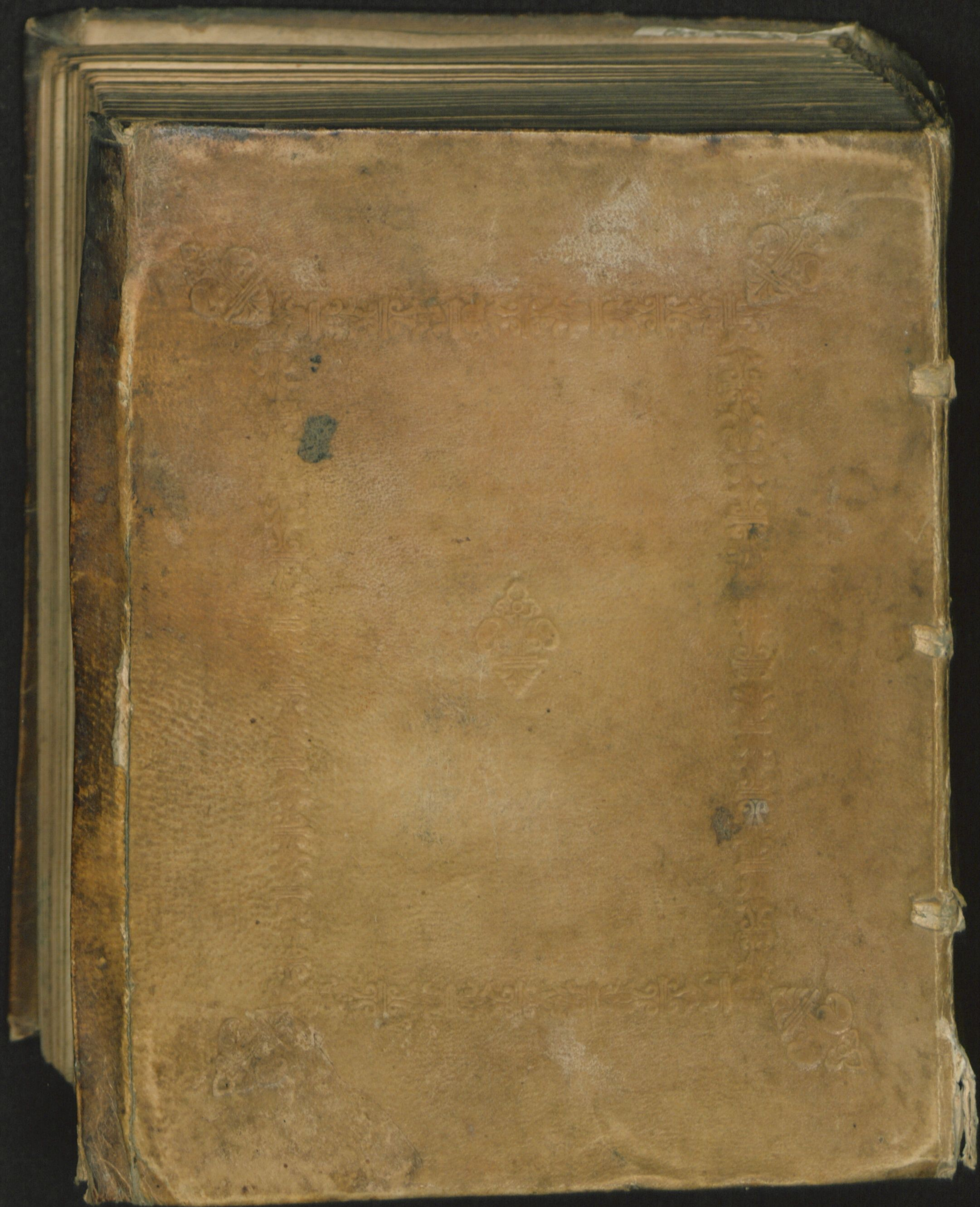
Observantia ergò deproperabat

*Iohannes Gerhardt
Quedlinburgensis.*

F I N I S.

VIII
THRENOLOGIA
IN LVCTV
ET PRÆMATURVM
TVM OBITVM CLA

Consultissimi Viri D. MICHAELIS
I. V. D. & Iudicij provincialis
Thuringorum, Advocati
mi & integerrimi

*Qui die 5. Aprilis pie plangens
sui desiderium mæstissimè
uxori, cognatis & amicis
reliquit.*

Scriptæ, ut essent honoris
viventibus solamini

JENÆ
Ex Officinâ Tobie Stenopoli
Anno M. D. C. LXXII

